

ՏԱՍՆԵՐԿՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄԵԼԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ, կէս տարեկանը 6 ռուբլ:
Առանձին համարները 5 կոպէկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմյանի խմբագրատան մէջ:

Օտարաբաղադրացիք զիմում են ուղղակի
Тифлис. Редакция «Мелк»

Խմբագրատունը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնները համար վճարում են
խրաքանչիւր բառին 2 կոպէկ:

ՀԱՐՈՒՆԱԿՈՒՄ Է ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

„ՄԵԼԿ“

ԱՄԵՆՈՐԵԱՅ ԼՐԱԳՐԻ:

Գեո. ևս մարտ ամսին զրկելով, բաժա-
նորդները կարող են ստանալ „ՄԵԼԿ“ բո-
լոր համարները, առաջին համարից սկսած:

„Մշակի“ տարեկան գինը 10 ռուբլ է:
Թիֆլիսում համարը հատով առնել կա-
րելի է 5 կոպէկով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Նամակ Յիսկովայի:
Ներքին լուրեր:—ՀԵՌԱՅԻՐՆԵՐ:—ՅԱՏԱՐԱՐՈՒ-
ԹԻՒՆՆԵՐ:—ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ: Նամակ Արաբա-
բաբի:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ՅԻՍԿՈՎԱՅ

Մարտի 15-ին

Կարգավոր «Մշակ» լրագրից ներկայ տարվայ
№ 43, բանասիրական մասի մէջ, Երվանդի միա-
բանները այժմեան վիճակի մասին, աւելորդ չէր
լինի մի քանի տեղեկութիւններ տալ և մեր քա-
նաների անտանելի և անբարւար վիճակի վերա-
բերութեամբ:

Բազմամարդ ընտանիքի տէր քանան, ընկնե-
լով մի գիւղի մէջ, որի ժողովուրդը բազմաթիւ է
60 կամ 50 աղքատ տնից, կամ քաղաք տեղ 100
հարուստ և ապահովված տնից, քանանն ապա-
ւում է այն ժողովրդեան եկամտի վրա,—կե-
րակիւ իր ընտանիքը, մեծացնել որդիքը, կրթել
և դաստիարակել նրանց, մեծացնելով աղջիկ մար-
դու տալ: Հիւանդանում է քանանն, կամ նրա ըն-
տանիքի մի անդամ. նա դարձեալ ժողովրդի բա-
տացած եկամտով պէտք է բժշկի, մի կողմ
թողնելով այն առօրեայ ամենահարկաւոր պի-
տոյքները, որոնցից նա չէ կարող ոչ մի կերպով

ազատվել: Այս վերև թւած պիտոյքները քա-
նան պէտք է լցուցանի ժողովրդեան կամուր
տուրով: Բայց քանանն այն ժողովրդից, որի
մէջ նշանակված է հովիւ, ինչ և կամուտ պէտք է
ստանայ: Պարզ բան է, ամենաշատը՝ գիւղերում
300 ռուբլի, իսկ քաղաքներում 600 ռ. (կան բա-
ցառութիւնները թուով չափ քիչ):

Ուրեմն քանանն ժողովրդեան մէջ բռնում է
այնպիսի դերը, որ ստիպված է ամենայն կերպով
աշխատել ծուռ թէ ուղիղ ճանապարհով դնեա
տարեկան իր բազմամարդ ընտանիքի մեծնոր
հայրաթիւ: Այս պատճառով լինում են քա-
նաների և ժողովրդականների մէջ անբաւականու-
թիւններ: Օրէնք պատահելու ժամանակ սկսվում է
երկու կողմերի մէջ վաճառականութիւն. քա-
նան աշխատում է առաւել պահանջել, իսկ ժո-
ղովրդականները սկսում են ցածրից բարձրանալ
կամայց կամայց աւելացնելով իրանց տալու կա-
մաւոր տուրքը և այս անբաւականութիւններով է
վերջանում երկու կողմերի մէջ: Մին էլ դարձա-
նալին այն է, որ ժողովրդականքը պատկի կամ
նշնչեցնալի ժամանակը չեն խնայում ոչինչ, հար-
սանիքը չքիչ կատարելու կամ իրանց հանդու-
ցեալին պատելու համար հազարաւորներ կը ծախ-
սեն, իսկ երբ դործը հասնում է քանանային կա-
մաւոր տուրք տալուն, իրանց չքաւոր կը ձեռ-
նեն քանանայի առաջ, որ ինչ է քանանային տալու
դրամներով մի քանի ռուբլի պակասացնեն: Ահա,
մեր ժողովուրդը որովք է գործածում խնայողու-
թիւնը:

Այսպէս, որքան էլ զթոտ լինի քանանայի ուր-
տը, այնպէս անզոյժանում է և քաւորանում է, որ
փոխանակ ժողովրդի բարոյականութեան ուսուցիչ
լինելու, նա մտածում է իր շահի մասին: Նա
ցանկանում է որ շատ պատկեր և միտքութիւն-
ներ լինեն իր ծուխի մէջ, որ հարուստ մարդիկ
մեռնեն և այլն: Եւ ոչ ոք էլ չէ կարող մեղադրել
քանանային, որովհետեւ այս օրէնքների կատարե-
լուց դուրս ժողովրդականները ոչինչ չեն տալիս
քանանային և թողնում են նրան իր ընտանի-
քով բախտի թերահաւ: Չեն մտածում, որ քա-
նանային ապրուստ է հարկաւոր. կարծում են որ
քանանաները ճորտեր են և ստեղծված են չարա-
վելու և տանջելու իրանց ժողովրդականներին:

բաւական չէ որ նրանք զրկված են աշխարհիս
բոլոր վայելքութիւններից:

Այս է պատճառ, որ քանանաները լինում են
մեր մէջ տգէտ և չողորմ, ամենայն մի դէպ-
քում նրանք իրանց ժողովրդականների առաջ չո-
ղորմում են, անկարող են լինում մի բարոյա-
կան խրատ կամ քարոզ ասելու եկեղեցու մէջ:
Ոչ թէ միայն մեր տգէտ քանանաները, այլ և մեր
աղատամիտ քանանաները, որոնք մեր մէջ մատով
համարելի են, ընկճվում են իրանց ապրուստի
համար ժողովրդականների առաջ և մերհնայ են
դառնում նոցա կամայականութեամբ: Ամենա-
աղատամիտ մարդը դարձաւ քանանայ թէ չէ,
նա նոյնպէս ենթարկվում է նոյն ճակատագրին
և փոխում է բոլոր իր լաւ յատկութիւնները. հա-
կառակ դէպքում մի հասարակ սխալի համար քա-
նանայի վրա կը թափեն հազարաւոր բողբոջներ
առաջնորդի կամ միջնորդ հոգեւոր իշխանութեան
առաջ, և եթէ ուրիշ քանանաներն էլ իմացան որ
քանանան իր ծուխի հետ անբաւականութիւն ու-
նի, տաններով կը թափվեն ժողովրդականի տունը
և կառաջարկեն իրանց ձրի ծառայութիւնը:
Միթէ օրինաւոր հասկացող քանանան կարող է
այսպիսի ժողովրդի մէջ աղատ քարոզիչ և բարո-
յականութեան դատաւարակիչ լինել: Ժողովրդա-
կանը ինչ որ ասէ քանանային, պէտք է ասեւ
հա, հակառակ դէպքում նա քիչ քանանայ չէ ճա-
նաչում:

Այսպէս քանանայի վիճակը բարձր չէ լինի,
քանի որ նրա ապրուստը կախում կունենայ ժո-
ղովրդեան մի մի կողմէնաց պատահական տուր-
քերից, քանի որ կանոններ չեն հիմնովի բարձր
հոգեւոր իշխանութեան կողմից և չի որոշվել քա-
նանայի պարտականութիւնը դէպի իր ծուխը և
ժողովրդականներին պարտականութիւնը դէպի ի-
րանց քանանաները. քանի որ ուսման չեն նշա-
նակի, ոչ մի ուսումնաւարտ և հասկացող անձն
չի համաձայնի քանանայ դառնալու: Վայ կող-
մերին էլ: Քանանան պէտք է լինի ապահովված,
որ կարողանայ եկեղեցու ընդմէջ քարոզիչ լինել
Աստուծոյ կենդանի խօսքի, ազատված պէտք
է լինի որպէս զի չի վախճանայ մերկայնել և մորա-
կիւ ժողովրդեան բոլոր պակասութիւնները:
Իմ կարծիքով հոգեւոր բարձր իշխանութիւնը

այս բանի վրա պէտք է դարձնի մեծ ուշադրութիւն:
Խրաքանչիւր թիւական առաջնորդ պիտի հրա-
ւիրի հասկացող հոգեւորականներին և աշխար-
հական դասին, որոնք խորհրդակցելով, կարողա-
նային որոշել կանոններ տուրքերի վերաբերու-
թեամբ խրաքանչիւր թիւին սովորութեան համե-
մատ, կամ ուսման նշանակին և առաջարկին այդ
իրանց կարծիքը բարձր հոգեւոր իշխանութեան
վաւերացնելու, որով կը վերականգնի սէր և մի-
ութիւն ժողովրդեան և քանանայի մէջ:

Բ. քան. Տէր-Արքայանանց

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Պ. Յովհաննէս Պետրոսեան փոթից, 1879 թ-ի
սովորող փողերից մնացած 3 ռուբլ ազատիկ
այժմ ուղարկում է մեզ, աւելացնելով թէ քանի
որ այժմ այլ ևս սով չը կայ թիւրքաց Հայաստա-
նում, նա այդ 3 ռուբլ խնդրում է մեզ գործ ածել
ուղարկելով երեք ամիս շարունակ «Մշակ» լրա-
գրի համարները մի որ և է աղքատ հայոց ու-
սումնարանին: Մենք այդ 3 ռուբլ կը յատկացնենք
Ղ. Մանուկեանի գիւղի հայոց ուսումնարանին ուղարկ-
վող «Մշակի» օրինակին:

Հնորակալութեամբ ստացանք մի անյայտ հե-
ղինակի հայերէն բրօշուր, որ սովորած է Մոսկ-
վայում և որ կրում է հետեւեալ վերնագիրը. «Աղ-
գային յառաջադիմութեան մասին մի քանի խօսք»:
Բրօշուրը ստորագրված է Վարդէս կեղծեալ ա-
նունով և գրված է երկու լինչով. երկուսն էլ, Ս
Պետրոսեանը: Գրութեան մեջ նոր միտք չէ
պարունակում իր մէջ, բոլորն էլ ծանօթ, հին
մտքերն են, ընդհանուր, սովորաբար գործածվող
փրագներն են: Գրութեան բաժանում է հետեւեալ
գլխերի վրա. 1) Եկեղեցականութեան լեռն վի-
ճակը, 2) Եկեղեցականութեան կոչումն ու պարտ-
քը և սոցա դանդաղութեան հետեւանքը, 3) Գա-
տիարակութեան համար մեր նախնայ առնա-
նած կանոնը, 4) Արիւնդանութիւն, 5) Իմ ներքին
համոզումն ու հաւատքը: Այսպէս բրօշուրը, իս-
կապէս մարտնչող բնաստիքութիւն ունի, բայց ուժ
գէտ է մարտնչում,—այդ շատ դժուար է որոշել:
Աւելի հաւանական է որ քանի. քաղցնեւրի դէպք

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՆԱՄԱԿ ԱՍԽԱՆԱԿԱՆ

Մարտի 13-ին

Մի հասարակութեան, մի ժողովրդի զարգացման
ստորիմանը չափվում է նրա մտաւոր կեանքի ար-
տաղութիւններով, որոնց մէջ պատուաւոր տեղն
է բռնում մամուլը: Պարբերական հրատարակու-
թիւնները նոյնն են լինելու հասակաւորների հա-
մար, ինչ որ են մամուլները վերաբերութեամբ
զարգացման: Մամուլը պէտք է ժողովրդին կրթել,
նա պէտք է առաջնորդէ սորան: Մամուլը պէտք
է հարուստ մեղութիւններն ու արտերը և դո-
րանով իր ընթերցողի մէջ զարգացնէ սէր և ձեռ-
տուղ զէպի բարին ու արիւն և զորա հակառակ-
աւելութիւն և զգուսնք դէպի վատն ու անաղ-
նելը: Ահա այն սկզբունքները, որոնցով պէտք է
զերկալարվի մի պարբերական թերթ:

Այսպէս կայ մեզանում մի թերթ որ այդ բա-
ղանց բոլորովին հակառակ է շարժում,—այդ
«Մեղուկ» է:

Այդ թերթը իրան նպատակ է դրած չողորմ-
բել ժողովրդի ստոր բնազդումներին, աշխատել
անարժանութեան մէջ պահել ժողովուրդը, և ան-
ուղղակի կերպով քաջալերել զանազան անձանց
գեղեցկութիւնը: Վերջին ժամանակ մամուլն ա-
ւել ևս պարզվում է որ «Մեղուկ» լուրջ կերպով
կուսի չը գիտէ:

Տպւում է դիցուք մի նամակ «Մշակի» մէջ
ընդդէմ «Մեղուկի». պ. Սիմեոնեանց ներքն ընկած,
Ֆելիքեանում յիշողներ թափելից աւելի բան չէ
գտնում պատասխանելու և արդարանում է նրա-
նով, որ իբր թէ չարժէր լուրջ կերպով պատաս-
խանելու:

Այդ մէջոթը՝ Մանուկեանն է. սա էլ թէ ինչն
չէր պատասխանում և թէ իրապէսներին պատուի-
րում էր բոլորովին չը պատասխանել մամուլի
մէջ նրանց դէմ գրված մերկայնող թղթակցու-
թիւններին: Եթէ Մանուկեան ազնիւներին հարց-
նէր՝ կասէին. «չարժէ պատասխանի արժանաց-
նելը»: Իսկ մենք կասենք. չէին պատասխանում
նրա համար, որ վախենում էին ճշմարտութեան
պարզվելուց, որովորովին ձեռնառու չէր իրանց...

Մի և նոյն նմանողութեամբ էլ «Մեղուկ» ուղ-
ղակի կերպով չէ պատասխանում մի մերկայնող
յոգուածի, որովհետեւ անկարող է իրողութիւննե-
րը հեղքել, այլ զանազան նենգամիտ լուրերով
աշխատում է արատաւորել յոգուածադրել պա-
տիւր:

Երևանում բժ. Լ. Տ., պ. Վ. Ե., թոխմախեանց և
այլք, «Մեղուկ» կեղծ յորեկանի դէմ մի ցոյց են
անում. պ. Սիմեոնեանց ինչ անէ, ինչ չանէ, մի
լուր է տպում, որի մէջ ի միջի այլոց ասումէ.
հապա խնդր Լ. Տ., հապա աղգի համար աշխա-
տող թոխմախեանցը և այլն: Մարդու մէջ ակա-
մայօրէն հարց է ծագում՝ ինչ էր ուղում ասել
կրթով կուրացած պրոֆիցիստը... Տպւում է պ.
Բաքիբի նամակը «Մշակի» մէջ, սորան էլ փոխա-
նակ լուրջ կերպով պատասխանելու, պ. Սիմեո-

նեանց ֆելիքեանում թափում է իր բոլոր հոգե-
ւոր, էլ հայոյական ածականներ չեն մնում, որոն-
ցով չը մկրտէր մեր վիպասանին: Ընթերցող հա-
սարակութիւնը (ի բաց չառած և մեղաւանդանե-
րը) զղկեցաւ այդ կեղտոտ պամֆլետից: Բազմա-
թիւ համակրական ցոյցերը՝ որոնք ամեն կողմից ըս-
կեցին անկէ պ. Բաքիբին, մի անգամ էլ ցոյց տուին
որ անպատիժ կերպով չէ կարելի ծագրել խրաքան-
չիւր մարդու: Եւ ահա «Մեղուկ» խմբագիր Ք. 2,
պ. Սպանդարեան թիւ ու ասեղը ձեռքին, դուրս
է գալիս իր պատրօնի սխալանքը կարկատելու
համար. նա ջանք է թափում հաւատացնել որ
«Մեղուկ» պ. Բաքիբի վրա, իբրեւ վիպասանի—
երբէք յարձակված չէ:

Ցանդութիւնը ինչ չէ կարող անել տալ մար-
դու: Միթէ յարձակմանը չէր երբ մեր վիպա-
սանի գրութեանը «Մեղուկ» համեմատում էր
զանազան հեղափոխների հետ, և մի և նոյն ժամա-
նակ ընթերցող հասարակութեանը անկարող էր
համարում դատելու պ. Բաքիբի գրութեանը
արժանաւորութիւնը, սակայն տեսէք ինչ խորա-
մանկ կերպով. ամբողջ, ասում է նա, որ զրբեր
չէ տեսած իր կեանքում, տեսնելով պ. Բաքիբի
վիպերը, կարծում է որ զորանից լաւերը չը կան:
Բայց միթէ ամբողջն է որ համակրական ցոյցեր
է անում վիպասանին:

«Մեղուկ» այնքան մեծ կարծիք ունի իր ար-
ժանաւորութեան վրա, որ կարծում է թէ միայն
ինքը կարող է այս կամ այն գրութեան իր ու-
ղած անունը տալ, իսկ ամբողջ ընթերցող հասա-
րակութիւնը միայն վերառած, անկարող է մի

բանի մասին ուղիղ դատել: Եւ այդ բոլոր
յարձակմանները «Մեղուկ» գործ է դնում
նրա համար որ պ. Բաքիբի, պատկանում է «Մե-
ղուկ» բանակին և որ կարողացաւ հասկանալ այն
խորամանկութիւնը, որով «Մեղուկ» կամեւում էր
գծութեան խնձորը գլորել նորա և պ. Արծու-
նու մէջ: «Մեղուկ» ուղղութեան մարդիկ ոչինչ
բանից այնքան չեն դաշտանում, որքան զայրա-
նում են երբ տեսնում են մերկայնող այն մտա-
ղութիւնը, որ իրանց խորապէս համոզմամբ շատ
զգուշ կերպով էր գործ գրված: Այդպիսով ոչ
անձնական արժանաւորութիւնը, ոչ բարձր բարո-
յականութիւնը, ոչ ժողովրդական գործող մէջ շա-
հաւորութիւնը, անգոր են փրկել մի մշակականին,
«Մեղուկ» և նրա «հանճարեղ, խոհուն, զգոն,
բարձրադիր» գործակիցների անարժան պամֆլետ-
ներին:

Գրա հակառակ մի անձ որքան էլ վնասակար
լինի, որքան էլ կասկածելի բարոյականութեան
տէր լինի, միայն թէ միտով պ. Սիմեոնեանցի
աւագանում, յանձն առնէ «խաթիւրիւն» մի քանի
բաժանորդներ գտնել «Մեղուկին» և «Մշակին» ու
նրա աշխատակիցների վրա վատ խօսի,—այդպի-
սին խախտի «Մեղուկ» կողմից կը հրատարակվի
իբրեւ մի ամբիւ աղանի, մի անմեղ գաւը և ա-
մեն տեսակ պաշտպանութիւն կը ստանայ խմբա-
գրութիւնից: Եւ այդպէս վարդապետը յանկարծ
մի օր վեր են կենում և քարոզում թէ «բարեկա-
մութեան ժամանակ պէտք է անկեղծ լինել, իսկ
թշնամութեան միջոցին ազնիւ»: Ըստ երևոյթին
որքան զեղեցիկ խօսքեր են սոքա, բայց ավստ

Ստացանք հետեւեալ նամակը ՄԵՐՈՒՄԱՐԱԲԻՍՍԱՅԻՑ: «Մի ծանրաբախտ հարց, որ շատ անգամ ձեզ դարձեցրել է, որի պաշտպանութեան համար շատ անգամ թղթակցութիւններ էիք տպել և առաջնորդող յօդուած նուիրել, այսօր յօդուած ՄԵՐՈՒՄԱՐԱԲԻՍՍԱՅԻՑ հասարակութեան վճռակցաւ Այդ հարցը տեղական անտառապետի և հասարակութեան մէջ երկար վիճաբանութեան առարկայ դարձած վարեւաճողներն էին, որ անտառապետը ուզում էր բռնի կերպով յափշտակել անբոյս երկրագործի ձեռքից և զրկել նրա մերկ գաւառները մի կտոր սև հացից: Բայց ասա, մարտի 10-ին Երևանի նահանգական դատարանը հետեւեալ վճիռ կայացրեց. վարեւաճողները յանձնել դարձրին իրենց, անտառապետը ամենին իրաւունք չունի օգտուել այդ հողերից, բացի սրանից պահանջել անտառապետից յօդուած Վարաբլիսայի հասարակութեան 95 թուրը որ ծախսված է դրոշմ պատճառով: Այս աւետարան լուրի մասին հեռագիրը ստացվելով, կայծակի ահագոթեամբ ուրախութիւն տրուեց դրոշմ վախճանին անհամբեր սպասող երկրագործներ իւր-ճիւղներում: Ո՞վ չէր ուրախանայ արդար դատարանի արդար ձայնը լսելով:»

ՄՈՍԿՎԱՅԻՑ մեզ գրում են: «Շուտով մասնակի տակ կը մտնի, ինչպէս լսում ենք, հայր Զ. Սուրենյանցի մի բրօշուր «Կաթողիկոսական խնդիր» մասին, որը յիշաւի այս բաղէիս մանրամասն և լուրջ քննադատութեան արժանի մի խնդիր է: Ասում են որ հեղինակը մեծ ուշադրութիւն է դարձրել իր գրութեան մեր լուրջ եկեղեցական հարցերի տեղը կողմերի վրա, որոնց այսպէս թէ այնպէս լուծելը կախված է, անշուշտ, մեր ապագայ հայրապետից: Նա նմանապէս հարցաւորած է կաթողիկոսի լուրջ պարտաւորութիւնները՝ թէ եկեղեցական և թէ դպրոցական գործերում: Ի միջի այլոց Սուրենյանցի բրօշուրի մէջ աւելի ի նկատի առնված է եկեղեցական-տնտեսական խնդիրը:»

Երեկայ թիւի յունվարի վերջերում մենք ուղարկեցինք ՂԱՐՍԻ հայոց դպրոցի հոգաբարձուներէ մինի անունով, ինչպէս և յայտնած էինք «Մշակի» մէջ, 20 թուրը գումարը, որ ստացած էինք որպէս նուէր այդ դպրոցի համար թիֆլիսի գիմնազիայի հայ աշակերտներից: Բայց որքան էր մեր զարմանքը, երբ այս օրերս յետ ստացանք փոստից 20 թուրը պարունակող յիշաւ ծրարը: Ինչպէս երևում է փողը գնացել է Ղարս յունվար ամսին, իսկ մարտ ամսին յետ է եկել, առանց Ղարսի դպրոցի հոգաբարձուների ձեռքը հասնելու: Հիմա մենք չը գիտենք ինչ անկէք այդ փողի հետ:

Եղանակը ԹԻՖԼԻՍԻՍԻՄ, որ վերջին օրերը բուրով զարմանային էր դարձել, կիրակի, մար-

տի 10-ին յանկարծ փոխվելով, սկսեց սաստիկ ըստի փչել և օդը բաւական ցրտեց: Երկուշաբթի օրից սկսած օդը կրկին մեղմացաւ:

Լուր է տարածվել որ շաբաթ օր թիֆլիսից դէպի Ռուսաստան դուրս եկած փոստը, ճանապարհին, մեր քաղաքից մի 10 վերստ հեռու կողովակցաւ աւաղակներով:

«Երևանի Զայտարարութիւններ» թերթը հաղորդում է որ մարտի 12-ին, երեկոյան, երևանցի Զախանիս Արքեպիսկոպոս երիտասարդ անձնատու-նութիւնը գործեց: Լրագիրը չէ բացատրում անձնատուութեան պատճառները:

Նայն լրագիրը հաղորդում է, որ մարտի 10-ից պ. Լ. Վիլիսն բայց արեց Երևանում մի հիւրանոց «Եւրոպա» անունով, որտեղ դանդաղ են նաև մի քանի երգչուհիներ և երաժշտուհի կանայք: Այդ հիւրանոցը մի նոր երևոյթ է Երևանի համար: Լրագիրը ցաւում է միայն որ մի քանի երիտասարդներ, որոնք չուէս և ու թիւ ի յ, սկսել են այդ հիւրանոցի մէջ շատ առատութեամբ փողեր մսկել և անկարգութիւններ անել, բայց այն էլ աւելացնում է, որ պ. Լ. Վիլիսն անմիջապէս վերջ է դնում պատահող անկարգութիւններին:

Մեզ գրում են ՄՈՍԿՎԱՅԻՑ հետեւալը: «Վերջին ժամանակները տեղիս հայոց հասարակութիւնը առանձին համակրութեամբ խօսում է գերապատէ Մէլքիսեդէկ Մուրադեանի իբրև կաթողիկոսական ընտրելիներից մինի մասին: Այդ հանգամանքին քիչ չը նպաստեց սրբազանի մասին Ներսէս պատրիարքի յայտնած վերին աստիճանի նուր խօսակցութեան առարկայ է դարձել: Նիժե՛ չնք սխալվում Ներսէս սրբազանը Մէլքիսեդէկ եպիսկոպոսին ամենայնամար կաթողիկոսացու է համարում: Իսկ Ներսէսի կարծիքը այդ տեսակ նշանաւոր խնդրում, մեզ համար թանգ պիտի լինի:»

ՄԵՐՈՒՄԱՐԱԲԻՍՍԱՅԻՑ մեզ գրում են, մարտ ամսի 15-ից, հետեւալը: «Եղանակները այստեղ ամենամաճուցի են, ցուրտ, ձիւն, անձրև, ցիւն, քամի ամեն օր: Գի՜թ մարտը արդարացնում է ժողովրդից իրան տուած մակամուսնը: Երկրագործները արդէն ցանել են մի մի արտ:»

ԱՆԻՍՏԱՆԻՍԻՑ մեզ գրում են: «Ինչպէս լսում ենք, բաւական հաստատ աղբիւրներից, այստեղի մի քանի աղաներ, հանգամանքներից օգուտ քաղելով, աշխատում են սեփականացնել քաղաքային կառուցիչ հրապարակի այն մասը, որի վրա մի քանի տարիներից է վեր շինված են դռնաներ: Բայց այդ շինած ժամանակ քաղաքի կողմից

վրա ողբացողը, աչքերը խփել է իր ֆէլիստոնները տեսնելու համար: Ֆէլիստոնը՝ իբրև գրեւոր սրախօսական և երգիծաբանական ձև, լաւ միջոց է ժողովրդական ախտերը հարուստ, ձեւով, սակայն ամեն տեղ դա իր որոշ սահման ունի, որից մի փոքր դուրս գալով՝ ֆէլիստոնը պատժելու կը դառնար:

Ինչու պ. Սիմեոնեանց շատ է սիրում ֆէլիստոններ տպել: Նախ՝ դրանով պ. Սիմեոնեանց իր կիրքը յայտնում է դանադան անձանց վերաբերութեամբ, և երկրորդ՝ չը զարգացած ընթերցողի քննքին է հաճոյանում, այն ընթերցողի, որ պատրաստ է փոր պատուհանի իւրաքանչիւր կեղտոտ, անհամես կատակի համար: Քաղցրու և այլ գանազան գաւառացիների ֆէլիստոնները, միայն տարտախելի գողտք կարող են ազդել այն բնութեւրդին, որը դեռ անկախ է չէ այն կեղտոտ, ներխուժած, թուշտուր ատմութիւնային մէջ, որի մէջ գործում է «Մեղու»-ն: Եւ այդ պատճառներով ժողովածուն, այդ մասնաբաժանական թերթը, դեռ համարձակվում է ուրիշներին գրականական օրինաւորութիւն (порядочность) սովորեցնել:

«Մեղու» սովորութիւն է արել բարոյել և այն, որ դիպում չունիցողները չեն կարող աշխատակցել մի լրագրին և որովհետեւ պ. Յարութիւնեանցի այդ հարցի մասին ասածները՝ «Մեղու» իրան յատուկ յամառութեամբ չէ ուզում մոլորուել պատճառներով, որոնք թող թող լուրի մեղ ևս մի քանի հնդ, ուսումնական թող թող լուրի մեղ ևս մի քանի խօսք անելու այդ հարցի վերաբերութեամբ: Մէլք կարող է բռնել, փաստաբան, տեխնիկ լինել և իր մասնագիտութեան վերաբերեալ առարկայի մա-

ռչ մի ընդդիմադրութեան չը հանդիպելով, հիմա պարտաւորում են արդէն և, երեկ, մի քանի շաբաթից յետոյ կը սկսեն դռնաներ շինել, վերջնականապէս իրանց սեփականացնելով այն մնացած հողի կտորը, որի վրա դեռ ևս դռնաներ չը կան և կը մնացնեն այդ կտորը իրանց քաղաքաւորների հետ: Հրաւիրում ենք պ. պ. դեպուտատներին և թաղապետական խորհրդի ուշադրութիւնը այս իրողութեան վրա, որպէս զի առաջին անգամ այս գործին: Ապա թէ ոչ, մի քանի ժամանակ անցնելուց յետոյ, գործը բոլորովին վերջացած կը լինի: Զարմանալի է որ մեր քաղաքում ամեն մի քաղաքապետական հող յափշտակվում է գանազան անձինքներից և ոչ որ ուշադրութիւն դարձնող չը կայ:»

Երեւոյ գաւառի Արգիշտի գիւղից մեզ խնդրում են տպել որ իբր թէ սխալ է «Մշակի» մէջ տպված լուրը, իբր թէ այդտեղ գիտաթափ են անում միմիայն հայերին, իսկ թուրքերին ու քրդերին թողնում են իրանց գէշերը: Այժմ լրատուները վերջում է մեղ տպել մեր լրագրում, որ կառավարութեան կարողութեամբ գաւառի ամբողջ աղ-դարնակութիւնը հաւասարապէս գիտաթափ է լինում: Այդ նոյն լուրը կամ հերքումը մենք մի անգամ արդէն արտաստեցինք Վարսում հրատարակվող «Կարք» լրագրից և մեր կողմից էլ «Մշակի» № 41 մէջ պատասխանեցինք այդ հերքմանը:

ԲԱԳՈՒԻՑ մեզ գրում են որ այս տարի Բագուի բնակական գիմնազիայի աշակերտների թիւը մեծ է և աշակերտների մեծ մասը հայեր են:

«ԿԱՅԱՅ» լրագիրն էլ տպեց մի պաշտօնական հաղորդութիւն փետրվար ամսի վերջին օրերում Բագուի մէջ պատահած փողոցային անկարգութիւնների մասին: Այդ հաղորդութեան մէջ մենք դռնք դրեթէ նոյն տեղեկութիւնները, որոնք տպեցան և «Մշակի» մէջ: Միայն ուսու լրագրում և այդ տեղեկութիւնը կայ, որ մեզանում չը տպվեցաւ, այն է որ պօլիցիսականներից էլ ումանք ծեծվեցան ուսու ամբիւրից և ինքն պօլիցիսականներն էլ երկու երեք հարուստ ստացաւ զվել վրա և ստիպվեցաւ կատարած ամբիւրից պատասխարկելու, մտնել «Կապի» հիւրանոցը:

Մեզ գրում են ԲԱԳՈՒԻՑ հետեւալը: «Նա հետեւանքներ քարեկենդան օրերում մեր քաղաքում պատահած անկարգութիւնների: Կրկն տեսելով երկու օր, կիրակի և երկուշաբթի, դարձեց ոչ թէ չնորհիւ պօլիցիսականների, որոնց երևում մինչև անգամ աւելի էր կատաղեցնում ուսու ամբիւրից, քանի որ մեր քաղաքի լուրջ պօլիցիսականներ թուրքերից են, բայց ցամաքային և ծովային զինուորների օգնութեամբ, որոնք խումբ

սին շատ զեղեցիկ յօդուածներ գրել, որի հետ համեմատելով մի անդիպում դրող կարող էր համեմատել լինել: Սակայն քանի որ այդ բռնիքը, փաստաբանը և այլն, կարող էր ժողովրդից դուրս, հեռու մայրաքաղաքում կենաց անցկացրած լինելու ուստի դա էլ իր հերթում, համարել կը լինէր հասարակութեան ստորին դասի արգի մէջ պատահած երեւոյթների վրա դատարարութիւններ տալու, նրանց քննադատելու մէջ: Մի ժողովրդի կենաց ուսումնասիրելու համար, դիպում բաւական չէ, այլ հարկաւոր է տպել նրա հետ, հարկաւոր է նրա հետ ճաշակել կենանքի դառնութիւնները, ուրախակից լինել նրա ուրախութեանը, վշտակից նրա ցաւերին: «Մեղու» կարծիքով լուրջ անդիպումները պէտք է լինեն, երեկ «Մշակի» մէջ, որովհետեւ դիտենք շատ անդիպումներ, որոնք աշխատակցում են «Մեղու»-ն: «Մեղու» կարծիքով մի գործակատար, մի աշխատ չեն կարող գրել սիրելի: (միթէ քիչ են մեղուականներ այդպիսիները): Գէ, ինչ նշանակութիւն ունի թէ այս կամ այն անձը որտեղ է ծառայել, կամ ծառայում է:

Մի մարդ որ հատկացողութիւն ունի բարոյականութեան վրա, որի մէջ կան ազնուութեան տարրեր, կարող է իր բարոյականութիւնը պահպանել ինչ տեսակ պարագայում: մէջ էլ որ ձեռքի անդրատու միջոց հայտնաբերու պահանջը: Թէ կարծիք է «Մեղու»-ն և նրա հետ իր խօս-հոս, հեռատես, գործուն թղթակիցները որ աւելի լաւ է սրա ու նրա հայտնի տպրել, քննադատ-ներում խեղճատակի դերեր կատարելով կենանք

խումբ կանգնած փողոցներում, արգիւում կուրծ: Կուրծներն էին ուսու արհեստագործները: Սպանութիւններ են եղել երկու կողմից: Թուրքաց խանութներից քանիսը կողոպտված են և ցրիւ տուած: Գաղա-տններում հաղարար ապակիներ փշրված և ծաւա-ծաւալները ձեռքը, սկսում էին երգել որ լուր-թուրքեր չեն, այլ հայեր են և իրանց ասում էին պաշտօնակու համար սկսում էին խաչակիցը: Բայց խեղճերը այն աստիճան անհոգի կերպով խաչակիցում, որ ուսու մոտիկներին էին խաչակիցում, որ ուսու մոտիկներին էին կարող խաբել և անմիջապէս ծեծվում էին ան-ներից:»

Թուրքաց Հայաստանի Երզրում քաղաքից տեսել տեղեկութիւնները հաղորդում են «Մշակի» չաբաթաթերթին: Նահանգի հայ գիւղացիների վիճակը բոլորովին անտանելի է դարձել Ռուսիականութեան զենք ժողովրդու առեթով խեղ-դիւղացիների տեսը խուզարկում և տալիս վրա է անում խրճիթներին ամեն խորշերը: Թեթիւ և զենք գտնելու համար նոյն իսկ կանգնած և օրիորդներն են ձեռք տալիս: Այս օրերս տեսակ անբարութեանը զննարկող մի հայ տատարող մի քանի օրից յետոյ վերջին չու-վից անդուժ ստիպաններից անտոյրմ կեր-ծեծվեցաւ: Այդ անտանելի դրութեան հետ մի-րած են և դիւերային աւաղակութիւնները, տակ տեսակ ոճրագործութիւններով: Ամեն տանտուր դիւերային թեմի առաջնորդի և լոյ օգնութեան են դիւում, բայց կառավար-թեանը բոլորող հայը անմիջապէս ձերբակալու-է, իբրև ընկեր դադունի ընկերութեան: Առա-նորդ, իշխան, աղապետ, — սրբաբուրն էլ իրան նշանակութիւնը կորցրին այս օրպէս թիւի կառավարութեան աչքում: Աղապետ պաշտօն-կան պաշտպանութեանը, որ Կ. Պօլսի պատրիար-քարանից էին սպասում նահանգի հայերը, ցար-կա ոչ մի հետեանք չունեցաւ. փորձը ցոյց տու-որ այդ մասին պաշտօնական նամակներ ան-տանում են Երզրումի փոստատան մէջ: Շաբա-թաթերթը հաղորդում է որ բողոքական և կաթո-լիկ միաթոնները, օգուտ քաղելով հայերի նեղ-դրութիւնից, նրանց աղքատ ու թշուառ վիճակից ամեն տեսակ օգնութիւն են առաջարկում նրան-և այսպիսով որոտւ են հայերին իրանց կողմը:

ՂԱԶԱՍԻՑ գիւղից մեզ գրում են մարտ 6-ից հետեւալը: «Սրանից մի ամիս առաջ ֆի-րեկդարս գիւղում մի սարսափելի մարդասպ-նութեան դէպք պատահեցաւ: Մի նորաստեղծ զոյգ, երբ եկեղեցուց տուն էր դառնում, իրան-ընտանեական չը հասած, ճանապարհի վրա, լրացակ հարկի եղբայրը մի մեծ քար գցելով ի փեսայի գլխին, սպանեց նրան անմիջապէս: Գո-րա չուր:»

Իսկ մենք կենսագրութիւններով չենք հետաք-րելու, եթէ ոչ շատ հեռուն դաւառ չէինք մեզ յիշած գրականական դատարկացողները գտնե-լու համար, «Մեղու»-ն այն թղթակիցների միջից որոնք ամենից տակի դուռում գրուածներ են քաղ-բացում:...

«Մեղու» խելացի կարծիքով, բոլոր մշակական-ները անտոյրմ են և նորա երեսակայութեամբ աղողներ են: Մենք համաձայն ենք «Մեղու»-ն հետ՝ որ մշակականները անտոյրմ են այն միջոցների մէջ, որոնցով մեղուականները աշխա-տում են միտակ մշակականներին, կենանքի պարիզում: Մշակականների մէջ գրականական լի-ռիւր մնում է միայն գրականութեան մէջ, իսկ մեղուականները՝ այդ կուրծ տեղափոխում են կենանքի մէջ: Ի՛նչ ինքնառաջաններ, էլ ինտրիգներ չեն մնում որ չը սարքեն մի մշակականի վը-նասելու համար՝ եռանդուն մեղուականները: Մե-ղուականները ունեն և մի սովորութիւն, որ ի-րանց մեղքը, պախտութիւնը բարձում են ուրի-շի վրա: «Մշակին» մեղադրում են որ սա հայ-քանքներ է գործածում և այդ մեղադրողը ո՞վ է-«Մեղու»-ն, որ ինքն նոյնն է անուս: Աֆերիստան-քին ձեռնառու է գրուել, բղաւել, կաշուց դու-գալ թէ մեր եկեղեցին քանդվում է, թէ դոյր-

